

ZAKLÍNAČ

VEŽA LASTOVIČKY

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač VI

Veža lastovičky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Andrzej Sapkowski

Zaklínač VI Veža lastovičky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKLÍNAČ VI

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ VI

VEŽA LASTOVIČKY

Z polštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

© 1997, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with „Patricia Pasqualini Literary Agency“
Translation © Karol Chmel, 2017
Cover design © Jakub Šimjak, 2021
Map illustration © Brian Terrero, 2021
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-2087-8

ISBN e-knihy 978-80-566-3340-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3341-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3339-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Ako sadza čiernou nocou prikradli sa do Dun Dâre,
kde sa mladá zaklínačka skrývala.
Zo všetkých strán dedinu obklúčili,
aby odtiaľ utiecť nesmela.*

*Ako sadza čiernou nocou zradne ju zničiť chceli,
ibaže sa im to nepodarilo.
Kým bledé slnko nad horami zreli,
na zamrznutej ceste už tridsať mŕtvol ležalo.*

*Pieseň kramárska o strašnom krvipreliatí,
čo sa v Dun Dâre za noci Saovine udialo*

*– Môžem ti dať všetko, po čom ti srdce zapiští, – vyhlásila vedma.
– Bohatstvo, moc aj vládu, slávu, dlhý a šťastný život. Vyber si.*

*– Nechcem bohatstvo ani slávu, ani vládu, – odvetila zaklínačka.
– Chcem mať koňa, čierneho a nedostižného ako nočný víchor.
Chcem mať meč, žiarivý a ostrý ako mesačný lúč. Chcem čiernou
nocou na svojom čiernom koni prebehnúť svet, chcem porážať sily
Zla a Temnoty svojim žiarivým mečom. Po tomto túžim.*

*– Dám ti koňa, černejšieho ako noc a rýchlejšieho ako nočný víchor,
– prisľúbila vedma. – Dám ti meč, žiarivejší a ostrejší než mesačný lúč.
Ale žiadaš nemálo, zaklínačka, musíš za to draho zaplatiť.*

– Čím? Veď vôbec nič nemám.

– Svojou krvou.

*Flourens Dellanoy,
Rozprávky a báje*

KAPITOLA PRVÁ

Ako je všeobecne známe, vesmír – podobne ako život – sa otáča v kruhu. V kruhu, na ktorého obvode je vyznačených osem magických bodov, čo tvoria dohromady celý obrat, čiže ročný cyklus. Týmito bodmi, ležiacimi na obvode kruhu v pároch presne oproti sebe, sú: Imbaelk – čiže Klíčenie, Lammas – čiže Dozrievanie, Belleteyn – Rozkvet, a Saovine – teda Vädnutie. Na kruhu sú vyznačené dve Solstíciá, čiže Slnovraty – zimný, zvaný Midinváerne, a Midaëte, letný. Sú tam aj dve Ekvinokciá, čiže Rovnodennosti – Birke, jarná, a Velen, jesenná. Tieto dátumy rozdeľujú celý okruh na osem častí – a takto sa v kalendári elfov člení rok.

Keď ľudia zakotvili na brehoch pri ústí Jarugy a Pontaru, priviezli si vlastný, lunárny kalendár. Ten rozdeľuje rok na dvanásť mesiacov a vo výsledku zaznamenáva cyklus práce roľníka po celý rok – od začiatku, od dlhých žrdí, čo sa pripravovali v januári, až do konca, do doby, keď mráz premení pôdu na tvrdú hrudu. Ale napriek tomu, že ľudia delili rok a ráтали dátumy, akceptovali aj elfský kruh a osem bodov na jeho obvode. Z elfského kalendára prevzaté Imbaelk a Lammas, Saovine a Belleteyn, obidva Slnovraty a obidve Rovnodennosti, sa aj pre ľudí stali dôležitými sviatkami. Medzi inými dátumami sa vynímali tak, ako sa osamotený strom vyníma uprostred lúky.

Tieto dátumy sa totiž vyznačovali mágiou.

Nebolo – a nie je – tajomstvom, že týchto osem dátumov označuje dni a noci, keď sa mimoriadne zosilňuje čarodejná aura. Už nikoho neprekvapujú magické fenomény a tajomné

javy, ktoré sprevádzajú týchto osem dátumov, najmä však Ekvinokciá a Solstíciá. Na takéto fenomény si všetci privykli a zriedkakedy vzbudzujú nejakú zvýšenú pozornosť.

Tento rok to však bolo inak.

Tento rok si ľudia ako obvykle uctili jesenné Ekvinokcium slávnostnou rodinnou večerou, pri ktorej muselo byť na stole čo najviac plodov z tohtoročnej úrody, hoci len kúsok z každého – tak prikazovali obyčaje. Keď dojedli večeru a poďakovali bohyni Melitelé za bohatú úrodu, ľudia sa pobrali na odpočinok. A vtedy sa rozpútala tá hrôza.

Tesne pred polnocou sa strhla strašná búrka, rozdul sa ukruťanský víchor, v ktorom okrem škripotu stromov ohýbaných až takmer po zem, výzkania strešných trámov a buchotu okeníc rozliehalo sa prišerné zavýjanie, výkriky a falošný nárek. Mračná, čo sa hnali po nebi, nadobúdali fantastické tvary, najčastejšie sa opakovali siluety cválajúcich koní a jednorozcov. Vietor neustával vyše hodiny; potom, v náhlom tichu, čo nastalo, ožila noc cvrlikaním a trepotaním krídel stoviek lelkov kozodojov, tých tajomných vtákov, čo sa podľa ľudových povestí zhromažďujú, aby nad niekým, komu dohára svieca, odspievali démonický žalospev. Tentoraz bol zbor lelkov taký veľký a hlasný, ako keby mal skonáť celý svet.

Lelky divými hlasmi vyspevovali žalospev, nebeskú klenbu zase pokryli mračná, zaclonili mesačné svetlo. Vtedy zakvílila strašná beann'shea, zvestovateľka čejsi rýchlej a násilnej smrti, na čierne nebo vycválal Divý Hon – oddiel ohnivookých prízrakov na kostrách koní, šelestiaci franforcami plášťov a zástav. Ako každých pár rokov, aj teraz zbieral Divý Hon úrodu, ibaže už celé desaťročia nebola taká hrôzostrašne bohatá – iba v samom Novigrade narátali vyše dvadsať osôb, čo sa bez stopy stratilo.

Keď Hon precválal a mračná sa rozplynuli, ľudia uvideli mesiac – ustupoval, ako zvyčajne v čase Rovnodennosti. Túto noc sa však mesiac zafarbil dokrvava.

Prostý ľud mal pre fenomény Rovnodennosti viacero vysvetlení, ktoré sa koniec koncov výrazne líšili, pokiaľ išlo o regionálne špecifiká démonológie. Astrológovia, druidi a čarodejníci mali vlastné vysvetlenia, ale väčšinou chybné a vyslovene zošité horúcou ihlou. Málo, mimoriadne málo bolo ľudí, ktorí dokázali pospájať tieto javy so skutočnosťou.

Na ostrovoch Skellige, napríklad, niektorí veľmi poverčiví ľudia videli v kuriózných prejavoch búrky jasnú predzvesť Tedd Deireadhu, konca sveta, pred ktorým sa odohrá bitka Ragh nar Roog, konečný zápas Svetla a Temnoty. Prudkú búrku, ktorá v noci jesennej Rovnodennosti otriasla ostrovmi, považovali títo poverčiví za vlnu, čo zobákom vytlačil obludný Naglfar z Morhöggu, koráb postavený z nechtov mŕtvych, ktorý privádzal armádu prízrakov a démonov Chaosu. Ľudia osvietenejší alebo lepšie informovaní však spájali šialenstvo nebies a mora s osobou zlej čarodejnice Yennefer – a jej strašnou smrťou. A ďalší – ešte informovanejší – videli v rozbúrenom mori znamenie, že umiera niekto, komu v žilách koluje krv kráľov Skellige a Cintry.

Na celom širom svete bola noc jesenného Ekvinokcia nocou príšer, prízrakov a zjavení, nocou neočakávaných prebudení, pridusených výkrikov a búšiacich srdce pod prestieradlami zmáčanými potom. Vidiny a vydesené prebúdzanie sa nevyhlo ani hlavám najjasnejším – v Nilfgaarde so zlatými vežami sa s krikom prebudil cisár Emhyr var Emreis. Na Severe, v Lan Exeteri, vyskočil z lôžka kráľ Esterad Thyssen a zobudil manželku, kráľovnú Zuleyku. V Tretogore sa strhol a načiahol po dýke šéfspión Dijkstra a vyrušil zo sna manželku ministra štátnej pokladnice. Na hradisku Montecalvo sa z damaskových perín vynorila čarodejka Filippa Eilhart, no neprebrala manželku grófa de Noailles. Viac či menej prudko sa prebudili aj trpaslík Yarpem Zigrin v Mahakame, starý zaklínač Vesemir v horskej pevnosti Kaer Morhen, bankový pisár Fabio Sachs v meste Gors

Velen, jarl Crach an Craite na palube drakkaru Ringhorn. Zobudila sa čarodejka Fringilla Vigo na zámku Beauclair, kňažka Sigdrifa vo svätyni bohyně Freyji na ostrove Hindarsfjall. Prebudil sa Daniel Etcheverry, gróf Garramone v obklúčenej pevnosti Maribor. Zyvik, desiatnik Sivého práporu v opevnenej garnizóne Bann Gleann. Kupec Dominik Bombastus Houvenaghel v mestečku Claremont. A veľa, veľa iných.

Málo však bolo ľudí schopných všetky tieto javy a fenomény pospájať so skutočným, konkrétnym faktom. A s konkrétnou osobou. Náhoda zariadila, že traja z týchto ľudí trávili noc jesenného Ekvinokcia pod jednou strechou. Vo svätyni bohyně Melitelé v Ellanderi.

– Kozodoje... – zakvílil pisár Jarre pri pohľade na temnotu, čo zaľahla na kláštorň park. – Sú ich hádam aj tisícky, celé mračná... Kričia na čiusi smrť... Na jej smrť... Ona umiera...

– Netáraj hlúposti! – Triss Merigold sa prudko otočila a zdvihla zovretú päst; chvíľu sa zdalo, že postrčí alebo udrie chlapca do hrude. – Veríš na trápne povery?! Končí sa september, vtáctvo sa chystá odletieť! To je predsa celkom prirodzené!

– Ona umiera...

– Nikto neumiera! – skríkla čarodejka, celá bledá od rozčúlenia. – Nikto, rozumieš? Prestaň s tými táraninami!

Knižničná chodba sa zaplnila novickami zobudenými nočným poplachom. Tváre mali vážne a bledé.

– Jarre, – upokojila sa Triss. Položila chlapcovi ruku na plece a pevne ho stisla. – Si jediný muž vo svätyni. Všetky sa na teba dívame, hľadáme v tebe oporu a pomoc. Ty sa nesmieš báť, nesmieš podliehať panike. Ovládaj sa. Nerob nám problémy.

Jarre si zhlboka vzdychol a pokúšal sa potlačiť chvenie rúk a úst.

– To nie je strach, – zašepkal, no vyhábal sa očiam čarodejky.
– Ja sa nebojím, len ma to trápi! Obávam sa o ňu. Videl som vo sne...

– Aj ja som to videla, – stisla pery Triss. – Sníval sa nám ten istý sen, tebe, mne, Nenneke. Ale o tom ani slovo.

– Krv na jej tvári... Toľko krvi...

– Mlč, prosím ťa, prichádza Nenneke.

Veľkňažka pristúpila celkom blízko. Na tvári sa jej zračila únava. Na Trissinu nemú otázku odpovedala pokrútením hlavy. Keď si všimla, že Jarre otvára ústa, predbehla ho.

– Bohužiaľ, nič. Keď Divoký Hon prelietal ponad svätyňu, zobudili sa takmer všetky, ale nijaká nemala víziu. Ani takú hmliстую ako tie naše. Choď si ľahnúť, chlapče, tu si zbytočný. Dievčatá, poďte, prosím, do dormitória!

Oboma rukami si pretrela tvár a oči.

– Ech... Rovnodennosť! Čertovská noc... Choď spať, Triss. Nedá sa nič robiť.

– Tá bezmocnosť, – stisla päste čarodejka, – ma privádza do zúrivosti. Pri predstave, že ona tam niekde trpí, že krváca, že jej hrozí... Došla, keby som vedela, čo si počať!

Nenneke, veľkňažka svätyne Melitelé, sa odvrátila.

– A skúšala si sa pomodliť?

Na juhu, hneď za horami Amell, v Ebbingu, v krajine zvanej Pereplut, na rozsiahlych mokradiach pretínaných riekami Velda, Lete a Arete, na mieste vzdialenom od mesta Ellander a svätyne Melitelé osemsto míľ vranieho letu, nočná mora zobudila nadržanom starého pustovníka Vysogotu. Prebudený Vysogota si nemohol ani za svet spomenúť na obsah sna, ale čudný nepokoj mu už nedovolil zaspať.

– Zima, zima, zima, brrr, – mrmlal si Vysogota, ako si pochodovým krokom kliesnil cestičku v trstí. – Zima, zima, brrr.

Ďalšia pasca bola prázdna. Ani jedna ondatra. Mimoriadne nevydarený lov. Vysogota očistil pascu od bahna a rias, pričom si šomral nadávky a poťahoval nachladnuto nosom.

– Zima, brrr, úú-ha, – hundral, keď postupoval k okraju trasoviska. – Čo je toto za september! Veď sú len štyri dni po Ekvinoxu! Teda takúto zimu na konci septembra si nepamätám, ako dlho žijem. A žijem už naozaj dlho!

Ďalšia – už predposledná – pasca bola takisto prázdna. Vysogotovi sa už nechcelo ani hromžiť.

– Bezpochyby je to tak, – hundral si za chôdze, – že klíma sa z roka na rok ochladzuje. A teraz to vyzerá tak, že ochladzovanie bude lavínovito pokračovať. Ha, elfovia to už dávno predpovedali, ale kto by už veril predpovediam elfov?

Nad starcovou hlavou sa znovu zatrepotali krídelká, zakmitali sa sivé, prízračne rýchle tvary. Hmla nad močiarmi sa opäť rozozvučala divým, prerušovaným trilkovaním kozodojov, rýchlym pleskotom ich krídeliek. Vysogota si vtáky nevšimal. Nebol poverčivý a kozodojov na močariskách žilo vždy dosť, najmä na svitaní lietali tak husto, až človeka premkol strach, že mu narazia do hlavy. No, možno ich nebývalo až také množstvo ako dnes, možno nevyvreskovali takto prenikavo... Ale čo už, v poslednej dobe príroda vystrájala kadejaké čudné kúsky, jedna zvláštnosť striedala druhú a zakaždým bola čudnejšia než tá predchádzajúca.

Práve vytiahol z vody poslednú, opäť prázdnu pascu, keď začul zaerdžať koňa. Kozodoje ako na povel náhle stíchli.

V mokradiach Pereplutu sa tu a tam vyskytovali aj suché, vyššie položené miesta, porastené čiernou brezou, jelšou, čremchou, drieňom a trnkou. Väčšinu týchto miest obklopovali trasoviská, takže bolo absolútne nemožné, aby sa tadiaľ prebrodil kôň alebo jazdec, čo sa tu nevyzná. A predsa erdzanie – Vysogota ho zachytil znovu – doliehalo akurát z takého suchého miesta.

Zvedavosť premohla opatrnosť.

Vysogota sa v koňoch a ich plemenách vyznal mizerne, ale bol estét, rozpoznať a oceniť krásu. A vraník so srstou lesklou ako antracit, ktorého zbadal medzi kmeňmi brezy, bol mimoriadne krásny. Bola to skutočná kvintesencia krásy. Bol taký nádherný, až mu pripadal neskutočný.

Ale skutočný rozhodne bol. A celkom skutočne sa zachytil v pasci – uzda sa mu zaplietla do krvavočervených, chytľavých konárov svíbového kríka. Keď Vysogota podišiel bližšie, kôň sklopil uši, dupol tak silno, až sa zachvela zem, potriasol peknou hlavou a otočil sa. Ukázalo sa, že to je kobyla. A ukázalo sa ešte niečo. Niečo, čo spôsobilo, že Vysogotovi začalo srdce tícť ako šialené a neviditeľné kliešte adrenalínu mu priam stisli hrdlo.

Za koňom v plytkej jame ležala mŕtvola.

Vysogota zhodil vrece na zem. A zahanbil sa za prvotnú myšlienku: otočiť sa a utiecť. So všetkou opatrnosťou pristúpil bližšie – kobyla totiž stále dupotala, klopile uši, cerila zuby a iba čakala na príležitosť, aby ho uhryzla alebo kopla.

Mŕtve telo patrilo nedospelému chlapcovi. Ležal tvárou k zemi, jednu ruku skrčenú pod telom, druhú vystretú bokom a prstami zaborenú do prachu. Chlapec mal na sebe semišovú kazajku, tesné kožené nohavice a mäkké elfské čížmy so sponami, vysoké až po kolená.

Vysogota sa zohol – a v tej chvíli mŕtvola nahlas zastonala. Čierna kobyla ťahavo zaerdžala a dupla kopytom.

Pustovník si klakol, opatrne otočil raneného. Inštinktívne odvrátil hlavu a sykol pri pohľade na obludnú masku z blata a zoschnutej krvi, akú mal chlapec na mieste tváre. Jemne odhrnul mach, lístie a piesok z pier pokrytých hlienom a slinami, pokúsil sa odlepiť od líca vlasy zlepené krvou, stuhnuté do tvrdej chrasty. Ranený tlmene zakvílil, narovnal sa. A začal sa triasť. Vysogota mu odlepil vlasy od tváre.

– Dievča, – precedil nahlas, lebo nemohol uveriť tomu, čo mal rovno pred očami. – Je to dievča.

Keby sa v ten deň po zotmení dokázal niekto prikradnúť k chalupe s polozborenou strechou obrastenou machom, stratenej medzi močiarmi, keby nazrel cez škáry v okeniciach, uvidel by v izbe skúpo osvetlenej sviecami mladučké dievča s hlavou zavinutou v obväzoch, ležiace v takmer mŕtvolnej polohe na kožušinami vystlatej prični. Uvidel by aj starca so sivou, splstnatenou bradou a s dlhými bielymi vlasmi, padajúcimi od okraja rozsiahlej plešiny až po plecia. Všimol by si, že starec zapaluje ďalšiu sviecu, kladie na stôl presýpacie hodiny, ostrí pero, skláňa sa nad pergamen. Že si zamyslene čosi hovorí a nespúšťa oči z dievčaťa na prični.

Niečo také však nebolo možné. Toto nemohol vidieť nikto. Pustovníkova chalupa bola dobre schovaná v močariskách. V divokej, večnými hmlami zastretej pustatine, kam by sa nikto neodvážil.

– Zapišme, – ponoril Vysogota pero do atramentu, – teda nasledovné: Sú tri hodiny po zákroku. Diagnóza: *vulnus incisivum*, rezná rana spôsobená veľkou silou neznámym ostrým nástrojom, podľa všetkého so zakriveným ostrím. Prechádza ľavou časťou tváre, začína sa v oblasti pod očnicou, ťahá sa cez líce a siaha až po príušnicovo-čelustnú oblasť. Najhlbšia rana, siahajúca po okosticu, sa začína poniže očnice, na jarmovej kosti. Predpokladaný čas od zranenia do chvíle prvého ošetrenia rany: desať hodín.

Pero zaškripalo na pergamene, škrípota však netrval dlhšie ako pár sekúnd. A riadkov. Vysogota nepokladal za hodné zapísania všetko, čo hovoril.

– Vráťme sa k ošetrovaniu rany, – pokračoval po chvíli stavec, zahľadný do mihotavého, čmudivého plameňa sviece, – a zapíšme nasledovné: Neobrezal som okraje poranenia, obmedzil som sa len na odstránenie niekoľkých odumretých kúskov kože a, samozrejme, chrasty. Ranu som vymyl odvarom z vrbovej kôry. Odstránil som z rany nečistoty a cudzie elementy. Zošil som ranu konopnou dratvou. Iným druhom nití som, nech je zaznamenané aj toto, ne-disponoval. Aplikoval som obklad z horskej arniky a gázový obväz.

Do stredy izby vbehla myš. Vysogota jej podhodil kúsok chleba. Dievča na prični dýchalo nepokojne, v spánku stonalo.

– Ôsma hodina po zákroku. Stav pacientky bez zmien. Stav lekára... to znamená môj, sa zlepšil, keďže som si trochu pospal... Môžem pokračovať v poznámkach. Je totiž vhodné na tieto stránky pridať aj zopár informácií o mojej pacientke. Pre potomstvo. Ak vôbec nejaké potomstvo prenikne do týchto močiarov, kým sa to tu všetko nerozpadne a nespráchnivie.

Vysogota si sťažka vzdychol, namočil pero a otreľ ho o okraj kalamára.

– Pokiaľ ide o pacientku, – zamrmal, – nech je zaznamenané nasledovné: Rokov má, podľa všetkého, asi šestnásť, je vysoká, pomerne útlej postavy, no rozhodne nie neduživej, nič nepokazuje na podvýživu. Svalstvo a fyzická konštrukcia typická skôr pre mladú elfku, ale nepotvrdili sa nijaké známky miešania rasy, vrátane kvarterónky. Nižšie percento elfskej krvi nemusí, ako je známe, zanechať nijaké stopy.

Vysogota akoby si až teraz spomenul, že na hárok nezapísal ani jednu runu, ani jedno slovo. Priložil pero k papieru, ale atrament už vyschol. Stavec si to vôbec nevšimol.

– Nech je zaznamenané aj to, – pokračoval, – že dievča nikdy nerodilo. A že na tele nemá nijaké staršie stopy po zraneniach, jazvy,

škrabance, nijaké známky ťažkej fyzickej práce, stopy po nehodách, riskantnom živote. Podčiarkujem: reč je len o starších stopách. Čerstvých stôp je na tele viac než dosť. Dievča bolo bité, mlátené, a to určite nie otcovskou rukou. Pravdepodobne sa mu ušli aj kopance.

Na tele som našiel aj pomerne čudné, zvláštne znamenie... Hmm... Zapišme to v záujme vedy... Na slabine, tesne pri lono-
vom pahorku, má dievča vytetovanú červenú ružu.

Vysogota si sústredene obzeral zaostrený hrot pera a potom ho ponoril do kalamára. Tentoraz však nezabudol, prečo to urobil – rýchlo začal hárok zaplňať rovnými riadkami nakloneného písma. Písal, kým pero nezaschlo.

– V polospánku rozprávala a vykrikovala, – pokračoval. – Jej prízvuk a spôsob vyjadrovania, ak vynechám časté vulgarizmy v obscénnom žargóne zločincov, sú pomerne ťažko zaraditeľné, ale trúfol by som si tvrdiť, že pochádzajú skôr zo Severu než z Juhu. Niektoré slová...

Opäť zaškrípala perom po pergamene, nie však dlho, skôr príkrátko na to, aby zaznamenal všetko, čo pred chvíľou odznelo. Potom pokračoval v monológ, presne tam, kde ho prerušil.

– Niektoré slová, mená a názvy, ktoré dievča v horúčke vyslovilo, stoja za zapamätanie. A preskúmanie. Všetko poukazuje na to, že cestu do chalupy starého Vysogotu našla mimoriadne nevšedná osoba...

Na chvíľu zmĺkol a načúval.

– Len aby sa chalupa starého Vysogotu, – zamrmlal, – neukázala ako *koniec* jej cesty.

Vysogota sa sklonil nad pergamenom, dokonca naň priložil pero, ale nezapísal nič, ani jednu runu. Pustil pero na stôl. Chvíľu odľukoval, nahnevane hundral, smrkal. Pozeral sa na pričňu a počúval zvuky, čo odtiaľ zaznievali.

– Treba skonštatovať a zapísať, – vyhlásil unavene, – že to naozaj vyzerá zle. Všetko moje úsilie a počínanie sa môže ukázať ako neúčinné, nedostačujúce. Moje obavy boli opodstatnené. Rana je infikovaná. Dievča má vysokú horúčku. Vyskytli sa už tri zo štyroch kardinálnych prejavov akútneho zápalu. *Rubor, calor* a *tumor* už v tejto chvíli možno potvrdiť okom aj pohmatom. Keď sa pominie pooperačný šok, objaví sa aj štvrtý symptóm: *dolor*. Nech je teda zapísané, že uplynulo takmer pol storočia, odkedy som sa venoval medicínskej praxi, cítim, ako mi tie roky zatažujú pamäť aj zručnosť prstov. Neviem už veľa urobiť a ešte menej toho môžem. Prostriedkov a medikamentov mám menej ako málo. Všetka nádej spočíva skôr v obrannom mechanizme mladého organizmu...

– Dvanásť hodín po zákroku. Podľa očakávania je tu aj štvrtý symptóm nakazenia: *dolor*. Chorá kričí od bolesti, horúčka a triaška sú čoraz intenzívnejšie. Nemám nič, nijaký prostriedok, čo by som jej mohol podať. Disponujem nevelkým množstvom elixíru z durmanu, ale dievča je prislabé, možno by neprežilo jeho pôsobenie. Mám aj trocha akonita, ale akonitum by ho zabilo zaručene.

– Pätnásta hodina po zákroku. Svitá. Chorá je v bezvedomí. Horúčka prudko stúpa, zimnica silnie. Navyše badať silné krče tváre. Ak je to tetanus, dievča je stratené. Dúfajme, že je to len tvárový nerv... Alebo trojklanný. Alebo obidva... Dievča by zostalo poznačené... Ale prežilo by...

Vysogota sa pozrel na pergamen, na ktorý nezapísal ani jednu runu, ani jedno slovo.

– Za podmienky, – utrúsil tlmene, – že zvládne infekciu.

– Dvadsať hodina po zákroku. Horúčka stále stúpa. *Rubor, calor, tumor* a *dolor* dosahujú, ako sa mi vidí, kritickú hranicu. Dievča v takomto prípade nemá šancu prežiť. Tak to teda zaznamenávam... Ja, Vysogota z Corva, neverím v existenciu bohov, ale keby náhodou existovali, nech držia ochrannú ruku nad týmto dievčaťom. A nech mi odpustia, čo som urobil... Ak sa to, čo som urobil, ukáže ako omyl.

Vysogota odložil pero, pretrel si spuchnuté, svrbiace viečka, pritlačil si päste na sluchy.

– Podal som jej zmes durmanového elixíru a akonita, – skonštatoval polohlasne. – V najbližších hodinách sa o všetkom rozhodne.

Nespal, iba podriemkaval; z driemot ho zrazu vyrušil lomoz a buchot, ktorý sprevádzalo zastonanie. Skôr nahnevané než bolestivé.

Vonku sa rozodnievalo, cez škáry okeníc sa cedilo bledé svetlo. Piesok v presýpacích hodinách sa už dosypal, a to dávno – Vysogota ich ako obvykle zabudol obrátiť. Kahanec sotva blikal, rubínová žiara z ohniska nejasne osvetľovala kút izby. Starec vstal, odsunul narýchlo postavený paraván z diek, ktorým oddeľil pričnu od zvyšku miestnosti, aby chorej zabezpečil pokoj.

Chorá sa už stačila pozviechať z podlahy, kam pred chvíľkou spadla; sedela zhrbená na okraji brlôžka a usilovala sa poškríbať si tvár pod obvazom. Vysogota si odkašľal.

– Prosil som ťa, aby si nevstávala. Si príliš zoslabnutá. Ak niečo chceš, zavolaj. Som vždy celkom blízko.

– Lenže ja akurát nechcem, aby si bol nablízku, – povedala potichu, na pol úst, ale celkom zreteľne. – Chcem sa vycikať.

Keď sa vrátil, aby vzal nočník, ležala na priechi naznak, ohmatkávala obväz na tvári, ovinutý aj okolo čela a hrdla. Keď k nej po chvíli znovu pristúpil, nezmenila polohu.

– Štyri dni? – spýtala sa s pohľadom upretým do povaly.

– Päť. Od nášho posledného rozhovoru uplynul deň. Prespala si celých dvadsaťštyri hodín. To je dobre, spánok posilňuje.

– Cítim sa lepšie.

– To rád počujem. Zložíme bandáž. Pomôžem ti sadnúť si. Chyť sa mi ruky.

Rana sa pekne a bez mokvania hojila, tentoraz sa to obišlo bez bolestivého odliepania obväzu od chrasty. Dievča sa opatrne dotklo líca. Skrivilo tvár, ale Vysogota vedel, že nejde iba o bolesť. Zakaždým znovu sa ubezpečovala o rozsahu poranenia, uvedomovala si závažnosť rany. Vydesene si potvrdila, že to, čo cítila dotykom predtým, nebola nočná mora spôsobená horúčkou.

– Máš tu nejaké zrkadlo?

– Nemám, – zaklamal.

Pozrela sa naňho, prvý raz podistým celkom prítomne.

– To znamená, že je to až také zlé? – opatrne si prešla prstom po stehoch.

– Rana je veľmi rozsiahla, – zahundral, naštvaný sám na seba, že sa ospravedlňuje a vyhovára pred touto sopľanou. – Tvár máš stále veľmi spuchnutú. O pár dní vyberiem stehy, dovtedy ti budem prikladať arniku a vrbový extrakt. Nebudem ti už obväzovať celú hlavu. Celkom pekne sa to hojí. Naozaj...

Neodpovedala. Pohla ústami a čelustou, zamračila sa a krivila tvár, skúšala, čo rana dovoľuje a čo nie.

– Uvaril som vývar z holuba. Dáš si?

– Dám. Ale tentoraz sa o to pokúsim sama. Je to zahanbujúce byť kŕmená ako paralytička.

Jedla dlho. Dvíhala drevenú lyžicu k ústam opatrne a s takou námahou, ako keby vážila dva funty, ale poradila si bez pomoci Vysogotu, ktorý ju so záujmom pozoroval. Vysogota bol zve-

davý, priam blčal zvedavosťou. Vedel, že spolu s vyzdravením dievčaťa sa začne aj výmena názorov, aká môže vrhnúť svetlo na celú tajomnú záležitosť. Vedel o tom a nemohol sa dočkať tej chvíle. Pridlho býval v tejto pustatine sám.

Dievča dojedlo a kleslo na podušky. Chvíľu otupene hľadelo na povalu, potom otočilo hlavu. Nezvyčajne veľké zelené oči, pomyslel si znovu Vysogota, dodávali jej tvári nevinný detský výraz, ktorý bol v tejto chvíli v rozpore so škaredo znetvorenou tvárou. Vysogota poznal tento typ pôvabu – veľkooké večné dieťa, fyziognómia, čo vyvolávala inštinktívnu sympatiu. Večné dievčatko, hoci už zabudlo na dvadsiate, ba hádam aj tridsiate narodeniny. Áno, Vysogota dobre poznal tento typ krásy. Presne takáto bola jeho druhá žena. A taká istá bola aj jeho dcéra.

– Musím odtiaľto zmiznúť, – vyhlásilo náhle dievča. – A to čo najskôr. Prenasledujú ma. Veď to vieš.

– Viem, – prikývol. – To boli prvé slová, ktoré som nepovažoval za blúznenie. Presnejšie, jedny z prvých. Najprv si sa spýtala na svojho koňa a na meč. V takomto poradí. Keď som ťa ubezpečil, že kôň aj meč sú dobre schované, začala si ma podozrievať, že som komplic akéhosi Bonharta, že ťa neliečim, ale vystavujem tortúre nepravými nádejami. Keď som ťa horko-ťažko vyviedol z omylu, predstavila si sa ako Falka a poďakovala si sa mi za záchranu.

– To je dobre. – Otočila hlavu na poduške, ako keby sa chcela vyhnúť povinnosti pozeráť sa mu do očí. – To je dobre, že neza-búdam poďakovať. Pamätám si všetko ako cez hmlu. Nevieam, čo bola skutočnosť a čo sen. Bála som sa, že som nepoďakovala. Nevolám sa Falka.

– Aj to som sa dozvedel, hoci skôr náhodou. V horúčke si porozprávala kadečo.

– Som utečenkyňa, – vyhlásila, stále odvrátená od starca. – Zbeh. Poskytnúť mi úkryt je nebezpečné. Je nebezpečné ve-dieť, ako sa naozaj volám. Musím naskočiť na koňa a utekať, skôr než ma tu vypátrajú...

– Ešte pred chvíľou, – pripomenul jej mätko, – si mala problém sadnúť si na nočník. Nevieš si predstaviť, že by si vysadla na koňa. Ale ručím ti za to, že tu si v bezpečí. Tu ťa nikto nenájde.

– Celkom iste ma hľadajú. Idú po stopách, snoria všade po okolí...

– Len pokoj. Každý deň prší, nikto nenájde nijaké stopy. Si v končinách, kde nenarazíš na človeka, v pustovni. V dome pustovníka, ktorý sa odrezal od sveta. Postaral sa, aby ho svet len tak ľahko nenašiel. Ale ak chceš, nejakú správu o tebe doručím tvojim blízkym alebo priateľom.

– Veď ani nevieš, kto som.

– Si ranené dievča, – prerušil ju. – Utekáš pred niekým, kto neváha takéto dievčatá napádať. Chceš, aby som doručil nejakú správu?

– Niet komu, – odvetila po chvíli; Vysogota ucho zachytil zmenu v hlase. – Moji priatelia nežijú. Všetkých pozabýjali.

Nič na to nepovedal.

– Ja som smrť, – pokračovala čudne znejúcim hlasom. – Každý, kto sa so mnou stretne, umiera.

– Každý nie, – oponoval a uprel na ňu prenikavý pohľad. – Nie ten Bonhart, ktorého meno si vykrikovala v horúčke, ten, pred ktorým chceš teraz utekať. Vaše stretnutie uškodilo skôr tebe, jemu nie. To on... ti poranil tvár?

– Nie, – stisla pery, aby pritlmila niečo, čo mohlo byť zastonanie, ale aj zahromženie. – Tvár mi poranil Kaňa. Stefan Skellen. A Bonhart... Bonhart ma ranil oveľa horšie. Hlbšie. O tom som v horúčke nevravela?

– Len sa upokoj, si zoslabnutá, mala by si sa vyhýbať rozrušeniu.

– Volám sa Ciri.

– Urobím ti obklad z arniky, Ciri.

– Počkaj... chvíľu. Daj mi nejaké zrkadlo.

– Veď som ti povedal...

– Prosím ťa!

Počúvol ju; došiel k presvedčeniu, že s tým už dlhšie netreba otáľať. Priniesol dokonca aj lampáš, aby lepšie videla, čo jej to porobili s tvárou.

– Nuž, tak je to, – skonštatovala zmeneným, nalomeným hlasom. – Presne tak, ako som si myslela. *Skoro* tak, ako som si myslela.

Vstal, odstúpil od postele a zatiahol za sebou improvizovaný paraván z diek.

Usilovala sa vzlykať potichu, aby to nepočul. Veľmi sa o to usilovala.

Na druhý deň jej Vysogota vybral polovicu stehov. Ciri si ohmatala líce, zasyčala ako zmija, postťažovala sa na bolesť ucha a precitlivý krk pod spodnou sánkou. Predsa však vstala, obliekla sa a vyšla na dvor. Vysogota neprotestoval. Spreádzal ju. Nemusel jej pomáhať ani ju podopierať. Dievča bolo zdravé a oveľa silnejšie, ako sa dalo očakávať.

Zachvelo sa až vonku, keď sa pridržalo verají dvier.

– Ale... – prudko sa rozkašľala po nadýchnutí. – Ale je zima! Mrzne alebo čo? To už tu máme zimu? Ako dlho som tu preležala? Niekoľko týždňov?

– Presne šesť dní. Dnes máme piaty októbrový deň, ale vyzerá to tak, že október bude poriadne studený.

– Piaty október? – zamračila sa a zasyčala od bolesti. – A to ako? Dva týždne...

– Čo? Aké dva týždne?

– Na tom nezáleží, – pokrčila plecami. – Možno som si to pomýlila... A možno ani nie. Povedz mi, čo to tu tak ukrutne smrdí?

– Kože. Lovím ondatry, bobry, nutrie a vydry, spracúvam kožu. Aj pustovníci musia z niečoho žiť.

– Kde je môj kôň?

– V chlieviku.

Čierna kobyla ich privítala hlasným zaerdžaním, Vysogotova koza sa k nej pridala zamékaním, v ktorom zaznela veľká nespokojnosť z núteného delenia sa o priestor s novým podnájomníkom. Ciri objala koňa okolo šije, pohladila ho po hrive. Kobyla odfrkla a prehrabla slamu kopytom.

– Kde mám sedlo? Čabraku? Postroj?

– Tu.

Neprotestoval, nekomentoval, nenanucoval svoj názor. Mlčky sa opieral o palicu. Nepohol sa, keď zastonala, lebo sa jej nedarilo zdvihnúť sedlo, nezachvel sa, keď sa roztriasla pod ťarchou bremena a sťažka, s hlasným zjojknutím dopadla na vrstvu slamy. Nepodišiel k nej a nepomáhal jej vstať. Pozorne ju sledoval.

– No dobre, – precedila cez stisnuté zuby a odstrčila kobylu, čo jej dýchala za golier. – Všetko je jasné. Ale ja *musím* odtiaľto zmiznúť, dočerta! Jednoducho musím!

– Kam? – spýtal sa chladne.

Ohmatala si tvár, no zostala sedieť na slame vedľa sedla.

– Čo najďalej.

Pokýval hlavou, ako keby ho odpoveď uspokojila, všetko objasnila a neponechávala miesto na dohady. Ciri s námahou vstala. Ani sa nepokúsila zohnúť po sedlo a postroj. Len si overila, či má kobyla v žľabe seno a ovos, a začala utierať chrbát a boky koňa otiepkou slamy. Vysogota mlčky čakal a dočkal sa. Dievča sa zachytilo stĺpika, čo podopieral strechu, a zbledlo ako plátno. Bez slova mu podal palicu.

– Nič mi nie je. To len...

– To sa ti len zakrútila hlava, lebo si ešte chorá a slabá ako mača. Poď. Musíš si ľahnúť.

Po západe slnka Ciri po niekoľkých hodinách spánku vyšla opäť von. Vysogota na ňu cestou od rieky narazil pri živom plote z ostružinových kríkov.

– Nechod príďaleko od chalupy, – pripomenul jej. – Po prvé, si ešte prislabá...

– Cítim sa lepšie.

– Po druhé, je to nebezpečné. Obklopuje nás obrovský močiar a nekonečný lán trstia. Nepoznáš chodníčky, mohla by si zablúdiť alebo sa utopiť v trasovisku.

– A ty, – ukázala na vrece, čo mal prehodené cez plece, – cesťičky poznáš, to je jasné. A chodievaš po nich, ani nie veľmi ďaleko, takže ten močiar nie je až taký veľký. Spracúvaš kožu, aby si mal z čoho žiť. Kelpia, moja kobyľa, dostáva ovos, no ja tu pole nikde nevidím. Jedli sme kurča a krúpy. Ba aj chlieb. Ozajstný chlieb, nie podplamenníky. Chlieb by si nedostal len tak od nejakého lovca kožušín. Takže niekde nablízku musí byť dedina.

– Bezchybná dedukcia, – pokojne prítakal starec. – Naozaj získavam proviant v najbližšej dedine. Najbližšej, ale rozhodne nie blízkej – leží na okraji močiarisk. Močiar hraničí s riekou. Vymieňam kožu za potraviny, privezú mi ich na lodke. Chlieb, ovos na kašu, múku, soľ, syr, občas zajaca alebo kurča. Sem-tam aj správy.

Nedočkal sa otázky, a tak pokračoval:

– V osade dvakrát pátrala jazdecká hliadka. Prvý raz vystríhali ľudí, aby ťa neskrývali, sedliakom sa vyhrážali ohňom a mečom, ak by ťa náhodou chytili v osade. Druhý raz sľúbili odmenu – za tvoju mŕtvolu. Tvoji prenasledovatelia sú presvedčení, že ležíš mŕtva v lesoch, niekde v kroví v nejakom ústuse.

– A nevydýchnu si, – zamumlala, – kým nenájdu ostatky. To dobre viem. Potrebujú dôkaz, že nežijem. Dovtedy sa nevzdajú. Budú sľadiť všade. Nakoniec sa dostanú aj sem...

– Veľmi im na tom záleží, – poznamenal. – Povedal by som, že viac než mimoriadne...

Stisla pery.

– Neboj sa. Odídem, skôr než ma tu nájdu. Neohrozím ťa...
Neboj sa.

– Prečo si myslíš, že sa bojím? – pokrčil plecami. – Že by sa bolo treba báť? Sem nikto nepríde, nikto ťa tu nevypátra. Ale ak vytrčíš nos z trstia ty, vbehneš svojim prenasledovateľom rovno do náručia.

– Inými slovami, – pohodila pyšne hlavou, – musím tu zostať? To si chcel povedať?

– Nie si väzeň. Môžeš odísť, kedy len chceš. Presnejšie, keď budeš vládať. Môžeš však u mňa aj zostať a prečkať to. Raz ich to prestane baviť, skôr či neskôr, raz určite. Môžeš mi veriť, v tom sa vyznám.

Zelené oči sa jej zablykli, keď sa naňho pozrela.

– Koniec koncov, – dodal rýchlo, pokrčil plecami a odvrátil pohľad, – aj tak urobíš, čo chceš. Opakujem: ja ťa tu nedržím.

– Dnes teda asi neodídem, – zamrmlala. – Som slabá... A o chvíľku zapadne slnko... A ja predsa nepoznám tunajšie chodníčky. Tak poďme dnu. Som celá premrznutá.

– Vravíš, že som tu ležala šesť dní. Naozaj?

– Prečo by som ti klamal?

– Neurážaj sa hneď. Chcem len zrátať dni... Ušla som... Zranili ma... Na deň Rovnodennosti. Dvadsiateho tretieho septembra. Ak radšej rátaš podľa elfov, v posledný deň Lammas.

– To nie je možné.

– Prečo by som si vymýšľala? – skríkla, zastonala a chytila sa za tvár. Vysogota sa na ňu pokojne pozeral.

– Dôvod nepoznám, – vyhlásil chladne, – ale kedysi som bol lekár, Ciri. Je to už dávno, ale stále viem odlíšiť ranu spôsobenú pred desiatimi hodinami od zranenia spreď štyroch dní. Našiel som ťa dvadsiateho siedmeho septembra. Takže ťa museli raniť

dvadsiateho šiesteho. Na tretí deň Velenu, ak dávaš prednosť rá-
taniu podľa elfov. Tri dni po Ekvinokciu.

– Zranili ma akurát *počas* Ekvinokcia.

– To nie je možné, Ciri. Musela si si pomýliť dátum.

– Určite nie. Možnože ty máš nejaký zastaraný pustovnícky
kalendár.

– Nech je tak. Má to až taký veľký význam?

– Nie. Nijaký.

O tri dni jej Vysogota vybral posledné stehy. Mal všetky dôvo-
dy byť spokojný, ba pyšný na svoje dielo – línia stehov bola rov-
ná a čistá, nebolo sa treba obávať tetovania vrasteneho do rany
po zanesených nečistotách. Zadosťučinenie však chirurgovi ka-
zil pohľad na Ciri, ktorá v pochmúrnom mlčaní skúmala jazvu
v zrkadle pod rôznymi uhlami a usilovala sa ju prekryť – márne
– vlasmi, čo si začesávala na líce. Jazva jej hyzdila tvár. Fakt zostá-
val faktom, s tým sa nedalo nič robiť. Vôbec by nepomohlo pred-
stierať, že to je inak. Stále červená, zdurená, hrubá ako povraz,
poprepichovaná stopami po ihle a poznačená odtlačkami nití,
rana naozaj vyzerala prízračne. Tento stav mal šancu sa postu-
pne, ba dokonca aj relatívne rýchlo zlepšovať. Vysogota však vedel,
že niet šance, aby jazva zmizla úplne a prestala Ciri špatiť tvár.

Ciri sa cítila podstatne lepšie, ale na prekvapenie a uspokojenie Vysogotu sa vôbec nevracala k téme odchodu. Vyviedla z chlievika svoju čiernu Kelpiu – Vysogota vedel, že na Severe mal meno „kelpia“ chaluhovec, strašný morský netvor, podľa povier schopný nadobudnúť podobu krásneho vraníka, delfína či dokonca pôvabnej ženy, no v skutočnosti vždy pripomínal skôr hromadu morských rastlín. Ciri kobylu osedlala a párkrát obklusala dvor a chalupu, po čom Kelpiu odviedla späť do chlievika, aby robila spoločnosť koze. Ciri zasa vošla do chalupy, aby

robila spoločnosť Vysogotovi. Pomáhala mu dokonca – pravdepodobne z nudy – pri práci s kožami. Kým on triedil nutrie podľa rozmerov a odtieňov, ona ondatrie kože rozrezávala pozdĺž doštičky vlozenej dovnútra na chrbty a brušká. Prsty mala mimoriadne šikovné.

Práve pri tejto činnosti medzi nimi prebehol pomerne zvláštny rozhovor.

– Nevieš, kto som. Ani by ti na um nezišlo, kto vlastne som.

Niekoľkokrát zopakovala toto banálne konštatovanie, čím ho mierne podráždila – zhodil by sa, keby dal najavo svoje emócie pred takouto sopľaňou. Nie, také čosi nemohol pripustiť, nedal najavo ani zvedavosť, hoci ho spaľovala.

Zvedavosť vlastne neopodstatnenú, veď si bez námahy dokázal domyslieť, kto je. Vo Vysogotových časoch mládežníckej bandy neboli až také vzácne. Roky, čo odvtedy uplynuli, nemohli len tak zredukovať magnetickú silu, s akou takáto cháska priťahuje decká túžiace po dobrodružstve a silných dojmoch. I keď na to často doplácajú. Sopliaci, čo sa z toho dostanú len s jazvou na tvári, môžu hovoriť o šťastí – na tých menej šťastných čakali mučiarnie, povraz alebo kôl.

Nuž, od čias Vysogotu sa zmenilo len jedno – postupujúca emancipácia. K bandám sa pridávali nielen výrastkovia, ale aj pojašené dievky, čo uprednostnili koňa, meč a dobrodružstvo pred ihlicami, kúdeľou a čakaním na nápadníkov.

Vysogota jej toto všetko priamo nepovedal. Vyjadril to okľukami, ale tak, aby pochopila, že on vie. Aby jej dal najavo, že ak je tu niekto tajomný, tak rozhodne nie ona – len zázrakom zachránená nedospelá lúpežníčka z mládežníckej zbojníckej bandy. Zohyzená sopľaňa, čo sa pokúša vytvárať okolo seba auru tajomnosti...

– Nevieš, kto som. Ale neboj sa. Onedlho odídem. Nebudem ťa vystavovať nebezpečenstvu.

Vysogota už mal toho dosť.

– Nehrozí mi nijaké nebezpečenstvo, – ohradil sa sucho. – Veď aké aj? Ani ak by sa tu objavili prenasledovatelia, o čom pochybujem, čo zlé by ma už mohlo postretnúť? Poskytovať pomoc utekajúcim zločincom je trestné, ale nie v prípade pustovníka, pretože pustovník o svetských záležitostiach nič nevie. Mojm privilegiom je pohostiť každého, kto nájde cestu do mojej pustovne. Dobre si to povedala: neviem, kto si. Odkiaľ ja, pustovník, môžem vedieť, kto si, čo si vyviedla a prečo ťa prenasleduje zákon? A aký zákon? Veď ja ani neviem, či právo v tomto kraji platí, aká a čiá jurisdikcia. A vôbec ma to nezaujíma. Som pustovník.

Priveľa rozprával o pustovníctve, to cítil. Ale nevzdával sa, jej nahnevané zelené oči ho prebodávali ako ostrohy.

– Som len chudobný eremita. Pre svet a jeho záležitosti som vlastne mŕtvy. Som jednoduchý človek, nevzdelaný, o veciach sveta nič neviem...

Prehnal to.

– To teda akurát! – skríkla a zhodila kožu a nôž na podlahu. – Máš ma za hlupaňa, či čo? Nemysli si, nie som hlúpa. Pustovník, chudobný eremita! Keď si bol preč, tak som sa tu porozhliadla. Nazrela som tamto, do kúta, za tú zafúľanú plachtu. Kde sa tam na poličkách vzali tie učené knihy, no povedz, ty prostý, nevedomý človeče!

Vysogota hodil na kopy kožu z nutrie.

– Predtým tu býval výberca daní, – vysvetľoval bezstarostne. – Sú to katastrálne a účtovné knihy.

– Klameš, – skrivila tvár Ciri a pošúchala si jazvu. – Klameš mi rovno do očí!

Neodpovedal, tváril sa, že zisťuje odtieň ďalšej kože.

– Možnože si myslíš, – pokračovala po chvíli, – že keď máš bielu bradu, vrásky a sto rokov na krku, tak bez námahy oklameš

naivnú mládku, čo? Tak ti poviem: hlúpejšiu by si možno aj obalamutil. Lenže ja nie som hlúpa.

Vysogota zdvihol obočie v nemej, no provokatívnej otázke. Ne-nechala ho dlho čakať.

– Ja som sa, pustovník môj, učila na miestach, kde bolo veľa kníh, aj takých istých, čo sú na tvojich policiach. Veľa z tých titulov poznám.

Vysogota zdvihol obočie ešte vyššie. Dívala sa mu rovno do očí.

– Čudné veci, – precedila, – tu tára táto špinavá handra, otrhaná sirota, podľa všetkého zlodejka alebo banditka, nájdená v kríkoch s rozmlátenou papuľou. Ale mal by si vedieť, pán pustovník, že som čítala *Históriu* Rodericka de Novembre. Prezerala som si, a to neraz, dielo s názvom *Materia medica*. Poznám *Herbarius*, taký istý ako ten tvoj na poličke. Viem, čo označuje na chrbtoch kníh hermelínový kríž na červenom štíte. To znamená, že knihu vydala univerzita v Oxenfurte.

Zmĺkla, no neprestala ho pozorne sledovať. Vysogota mlčal a usiloval sa tváriť neutrálne.

– Preto si myslím, – dodala a pohodila hlavou obvyklým pyšným a trocha prudkým pohybom, – že vôbec nie si len taký jednoduchý človek, a už vôbec nie pustovník. Že si pre svet vôbec neumrel, skôr si pred ním ušiel. A skrývaš sa tu, v puste krajine, maskovaný týmto výzorom a nekonečnými močariskami porastenými trstím.

– Ak to je tak, – usmial sa Vysogota, – tak sa potom zázračne splietli naše osudy, moja sčítaná slečna. Mimoriadne tajomne sme sa zbratali vďaka osudu. Veď aj ty sa tu ukrývaš. Veď aj ty, Ciri, okolo seba snuješ pavučinu ilúzií a tajností. Ja som však starý človek, plný podozrievavosti a zatrpknutej stareckej nedôvery...

– Nedôvery voči mne?

– Voči svetu, Ciri. Voči svetu, kde si šalba zakladá masku pravdy, aby vylákala inú pravdu, mimochodom rovnako falošnú, tiež sa pokúšajúcu klamať. Voči svetu, v ktorom erb univerzi-

ty v Oxenfurte maľujú na vrátka verejných domov. Voči svetu, kde sa ranené lípežníčky vydávajú za skúsené, učené, možno aj šľachtické slečinky, intelektuálky a erudované čitateľky Rodericka de Novembre, oboznámené so znakom Akadémie. Napriek všetkému zdaniu. Napriek tomu, že samy nosia iný znak – tetovanie banditov. Červenú ružičku ihlou zachytenú na slabine.

– Skutočne si mal pravdu, – zahryzla si do pery a jej tvár zaliala taká intenzívna červen, že čiara jazvy takmer očernela. – Si zatrpknutý starec. A zvedavý dedo.

– Na polici za tou plachtou, – ukázal hlavou, – stojí *Aen N'og Mab Taedh'morc*, zbierka elfských bájí a veršovaných povestí. Je tam aj historka, ktorá akoby zachytávala našu situáciu a tento rozhovor, historka o sivom havranovi a mladučkej lastovičke. Keďže som, tak ako ty, Ciri, erudita, dovoľm si pripomenúť príslušný fragment. Havran, ako si určite dobre pamätáš, vyčíta lastovičke nerozvážnosť a nepatričnú ľahkomyselnosť.

Hen Cerbin dic'ss aen n'og Zireael

Aark, aark, caelm foile, te veloe, ell?

Zireael...

Zmlkol, oprel si lakte o stól a bradu o prepletené prsty. Ciri trhla hlavou, vystrela sa, vyzývavo sa naňho pozrela a – dokončila:

... Zireael veloe que'ss aen en'ssan irch

Mab og, Hen Cerbin, veran ni, quirik, quirik!

– Zatrpknutý a nedôverčivý starec, – ozval sa po chvíli Vysogota bez toho, aby zmenil polohu, – prosí o odpustenie mladú vzdelanú dámu. Sivý havran, čo všade tuší zákernosť a klamstvo, prosí o odpustenie lastovičku, ktorej jediným previnením je, že je mladá a plná života. A peknučká.

– Teraz táraš, – mykla sa a inštinktívne si zakryla dľaňou jazvu na líci. – Také komplimenty si radšej odpusti. Nenapravia hrubé stehy, ktorými si mi pozošival kožu. Nemysli si, že takto si získaš moju dôveru. Stále o tebe neviem nič, neviem, kto vlastne si. Prečo si ma oklamal, pokiaľ išlo o tie dátumy a dni.

A pre kiego čerta si mi nazeral medzi nohy, keď som mala ranu na tvári. A ktovie, či sa to skončilo len nazeraním.

Tentoraz sa jej podarilo vyviešť ho z rovnováhy.

– Čo si vlastne myslíš, ty jedna sopľaňa?! – rozčúľil sa. – Mohol by som ti byť otcom!

– Dedkom, – opravila ho chladne. – A možno aj pradedom. Ale nie si. Nevie, kto si, ale určite nie si ten, za koho by si chcel byť považovaný.

– Som ten, čo ťa našiel v blate, takmer primrznutú k machu, namiesto ksichtu si mala čiernu chrastu, bola si v limbe, dobitá a špinavá. Som ten, kto ťa vzal domov, aj keď nevedel, kto si, a mohol si veru domýšľať to najhoršie. Ten, čo ťa položil do postele a postaral sa o teba. Kto ťa liečil, keď si zomierala od horúčky. Menil ti obvazy, umýval ťa. Dôkladne. Aj okolo toho tetovania.

Opäť očervenela, ale z očí sa jej nevytratila bezočivá drzosť.

– Na tomto svete, – odvrkla, – klamlivé zámienky občas predstierajú pravdu – to si povedal ty sám. Aj ja už trocha poznám svet, len si to predstav. Zachránil si ma, opatroval, staral si sa o mňa. Za to ti ďakujem. Som ti vďačná za všetku tú... dobrotu. Lenže viem aj to, že čosi také ako dobrota nejestvuje, nejestvuje dobrota bez...

– ... bez vypočítavosti a nádeje na revanš, – dokončil s úsmevom. – Áno, áno, viem, aj ja som človek skúsený, ktovie, či nepoznám svet rovnako dobre ako ty, Ciri. Ranené dievčatá, ako je známe, možno olúpiť o všetko, čo má nejakú hodnotu. Ak nie sú pri vedomí alebo sú prislabé na to, aby sa bránili, zvyčajne sa povolí uzda vlastným chútkam a žiadzi, nezriedka aj v tej najneprirodzenejšej podobe. Však?

– Nič nie je také, ako to vyzerá, – pripustila Ciri a tvár jej znovu zalial rumenec.

– Aké pravdivé tvrdenie. – Prihodil ďalšiu kožu na svoju kôpku. – A ako neľútostne nás to vedie k záveru, že my, Ciri, o sebe nič nevieme. Poznáme len to zdanie, a to nás môže mýliť.

Chvíľu počkal, ale Ciri sa neponáhľala čokoľvek dodať.

– Hoci sa nám obidvom podarilo urobiť čosi ako počiatočný prieskum, stále o sebe nič nevieme. Ja neviem, kto si ty, ty nevieš, kto som ja...

Tentoraz vypočítavo čakal. Pozerala sa naňho s utajenou otázkou v očiach. Zablysko sa tam čosi zvláštne, keď tá otázka zaznela:

– Kto začne?

Keby sa po zotmení niekto prikradol k chalupe s prepadnutou, machom obrastenou strechou, keby nazrel dovnútra, vo svetle sviece a ohňa z ohniska by uvidel bielobradého starca zhrbeného nad hromadou koží. Uvidel by aj popolavovlasé dievča so škaredou jazvou na líci, aká vôbec nepristala k veľkým, detským zeleným očiam. Ale nemohol to uvidieť nikto. Chalupa stála v trstí uprostred močarísk, kam sa nikto neodvážil vkročiť.

– Volám sa Vysogota z Corva. Bol som lekár. Chirurg. Bol som aj alchymista. Vedec, historik, filozof, etik. Bol som profesor Oxenfurtskej akadémie. Musel som odtiaľ utiecť po uverejnení istého diela, ktoré označili za bezbožné, za čo vtedy, pred päťdesiatimi rokmi, hrozil trest smrti. Musel som emigrovať. Moja žena emigrovať nechcela, takže ma opustila. A ja som sa zastavil až ďaleko na juhu, v Nilfgaardskom cisárstve. Napokon sa zo mňa stal profesor etiky v Imperiálnej akadémii v Castell Gaupiane a tento úrad som zastával takmer desať rokov. Ale aj odtiaľ som musel odísť po uverejnení istého traktátu. Mimochodom, dielo pojednávalo o totalitnej moci a zločinnom charaktere dobyvateľských vojen; oficiálne mu však vyčítali, tak ako aj mne, metafyzický mysticismus a klerikálnu schizmu. Vyhlásili, že som konal na popud expanzívnych a revizionistických kňazských

zoskupení, aké fakticky ovládajú kráľovstvá Nordlingov. Pomerne zábavné, ak si uvedomíme, že pred dvadsiatimi rokmi ma odsúdili na smrť za ateizmus! Napokon to bolo presne tak, že na Severe sa na expanzívnych kňazov už dávno zabudlo, ale v Nilfgaarde to nebrali na vedomie. Spojenie mysticizmu a poverčivosti s politikou sa prenasledovalo a prísne trestalo.

Keď to hodnotím s odstupom času, myslím si, že keby som sa tam bol kajal a prejavil lútosť, možno by sa celá aféra bola skončila bez potrestania, možno by som len zostal v cisárovej nemilosti, bez drastických dôsledkov. Ibaže ja som bol roztrpčený. Bol som presvedčený o svojej pravde, ktorú som považoval za nadčasovú, nadradenú akejkoľvek moci alebo politike. Cítil som sa nespravodlivo ukrivdený. Ukrivdený tyranom. Nadviazal som teda aktívne kontakty s disidentmi, čo sa tajne chystali tyrana zvrhnúť. Skôr ako som sa stačil obzrieť, sedel som spolu s nimi vo väzení; niektorí z nich, len čo ich zoznámili s istými mučiarskymi nástrojmi, mňa označili za hlavného ideológa.

Cisár ma síce omilostil, no poslali ma do vyhnanstva pod hrozbou okamžitého trestu smrti v prípade, že by som sa vrátil na cisárske územie.

Vtedy som zanevrel na celý svet, na kráľovstvá, cisárstva a univerzity, na disidentov, úradníkov, právnikov. Na kolegov a priateľov, ktorí sa ako mávnutím čarovného prútika menili na pravý opak. Na druhú ženu, čo podobne ako prvá pokladala mužove problémy za zásadný dôvod na rozvod. Na deti, ktoré sa ma zriekli. Stal sa zo mňa pustovník. Tu v Ebbing, v močiach Pereplutu. Prevzal som chalupu po istom eremitovi, s ktorým som sa kedysi zoznámil. Smola, že Nilfgaard obsadil Ebbing, takže z ničoho nič som sa opäť ocitol v cisárstve. Nemám už ani silu, ani chuť putovať niekam ďalej, preto sa musím skrývať. Cisárske rozsudky nepodliehajú premlčacej dobe, a to ani v situácii, keď imperátor, ktorý ich vyhlásil, dávno nežije a súčasný cisár nemá dôvod spomínať na toho predošlého s úctou ani za-

stávať jeho názory. Smrteľný verdikt zostáva v platnosti. Taký je zákon a zvyk v Nilfgaarde. Rozsudky za zradu štátu nepodliehajú amnestii, ktorú vyhlasuje každý cisár hneď po svojom korunovaní. Keď na trón dosadne nový cisár, amnestovaní sú všetci, ktorých odsúdil jeho predchodca... s výnimkou odsúdencov za zradu štátu. Je úplne jedno, kto v Nilfgaarde vládne: ak vyjde najavo, že žijem a porušujem rozsudok vyhnanstva tým, že bývam na cisárskom teritóriu, prídem o hlavu na popravisku.

Ako teda vidíš, Ciri, obaja sme sa ocitli v podobnej situácii.

– Čo to je tá etika? Vedela som to, ale zabudla som.

– Veda o morálke. O pravidlách slušného, ušľachtilého, poctivého správania. O výšinách dobra, kam vynáša ľudskú dušu česť a morálka. A o priepastiach zla, do ktorých človeka zvrhnú nepoctivosť a nemorálnosť...

– Výšiny dobra, – vyprskla. – Čestnosť! Morálnosť! Nechci, aby som sa smiala, lebo sa mi potrhá tá jazva na papuli. Mal si šťastie, že ťa nenaháňali, že za tebou neposlali lovcov odmien, takých ako... Bonhart. Potom by si videl, čo sú to priepasti zla. Etika? Stojí za hovno celá tá tvoja etika, Vysogota z Corva. Na dno nezhadzujú zlých a nečestných, to veru nie! Kdeže! Práveže zlí, ale rozhodní, tam zrazia takých, čo sú morálni, poctiví a šľachetní, len sú váhaví, nešikovní a plní škrupúl.

– Vďaka za poučenie, – zatiahol ironicky. – Vidím, že aj keby som mal celý život za sebou, nikdy nie je neskoro, aby som sa niečo naučil. Naozaj, vždy stojí za to počúvať zrelé a skúsené osoby.

– Len si zo mňa utahuj, len si utahuj, – trhla hlavou. – Kým ešte môžeš. Lebo teraz som na rade ja. Teraz ťa ja pobavím svojím rozprávaním. A keď skončím, uvidíme, či ti ešte bude do smiechu.

Keby sa v ten deň po zotmení niekto prikradol k chalupe s prepadnutou, machom obrastenou strechou, keby nazrel dovnútra, vo svetle sviece a ohňa z ohniska by uvidel bielobradého starca, ako sústredene počúva rozprávanie popolavovlasého dievčaťa sediaceho na kláte pri kozube. Všimol by si, že dievča rozpráva pomaly, ako keby len s námahou hľadalo slová, že si nervózne trie líce zohavené hrubou jazvou, že dlhé chvíle mlčania splota s historkami o svojich osudoch. Historkami o poznatkoch, čo jej vštepovali, no ktoré sa všetky ukázali ako klamlivé a pomýlené. O sľuboch, aké jej dávali, no nikto ich nedodržel. Rozprávanie o tom, ako ju predurčenie, v ktoré jej prikazovali veriť, škaredo zradilo a pripravilo o dedičstvo. O tom, ako zakaždým, keď už začínala veriť, prepadli ju pohrdanie, bolesť, nespravodlivosť a pokorenie. O tom, ako ju tí, ktorým verila a ktorých mala rada, zradili, neprišli na pomoc, keď trpela, keď jej hrozilo zneuctenie, mučenie a smrť. Rozprávanie o ideáloch, ktorými ju presviedčali, aby bola verná, no ktoré ju sklamali, zradili, opustili vtedy, keď ich potrebovala, a dokázali tak, že za nič nestáli. O tom, ako pomoc, priateľstvo – a lásku – našla napokon u tých, u ktorých vraj nemá zmysel hľadať ani pomoc, ani priateľstvo. O láske ani nehovoriac.

Ale to nikto nemohol vidieť ani počuť. Chalupa s preborenou strechou obrastenou machom bola dobre schovaná v hmle medzi močiarmi, kam sa nikto neodvažoval vkročiť.

Keď mladé dievča vstupuje do obdobia dozrievania, pokúša sa objavovať oblasti života, aké jej boli dovtedy nedostupné, čo v rozprávkach symbolizuje vstup do tajomnej veže a hľadanie ukrytej komnaty. Dievča vystupuje na vrchol veže, kráča po točitých schodoch – schody v snoch sú symbolom erotického zážitku. Zakázaná komnata, tá zamknutá malá izba, symbolizuje vagínu, otočenie kľúčom v zámke je symbol sexuálneho aktu.

Bruno Bettelheim,
*The Uses of Enchantment,
the Meaning and Importance of Fairy Tales*

KAPITOLA DRUHÁ

Západný vietor priniesol nočnú búrku.

Fialovočierne nebo puklo pozdĺž čiary blesku, explodovalo ťahavým rachotom hromu. Prudký dážď udieral do prachu cesty kvapkami hustými ako olej, zašušťal na strechách, rozmazal špinu na okenných blanách. Silný vietor však rýchlo odohnal lejak, odpravil búrku kamsi ďaleko, za obzor blčiaci bleskami.

A vtedy sa rozbrechali psy. Zaduneli kopytá, zarinčali zbrane. Divé hulákanie a hvizd sa postarali o to, aby sa rozospatým dedinčanom zježili vlasy na hlave; všetci náhlivo povyskakovali z posteľe a podopierali polenami dvere a okenice. V spotených dlaniach stískali poriská sekier, násadce vidiel. Stískali ich silno, ale bezmocne.

Strach, strach sa ženie dedinou. Prenasledovaní alebo prenasledujúci? Šialení a krutí od zúrivosti či zo strachu? Preletia bez toho, aby zastavili kone? Alebo sa o chvíľu noc rozžiarí ohňom podpálených striech?

Ticho, ticho, deti...

Mama, to sú démoni? Je to Divoký Hon? Prízraky rodom z pekla? Mama, mama!

Ticho, ticho, deti. To nie sú démoni ani čerti...

Horšie.

Sú to ľudia.

Psy brechali. Vietor dul. Erdžali kone, štrngali podkovy.

Dedinou a nocou sa hnala túlavá banda.

Hotsporn vycvával na pahorok, zastavil koňa a obrátil ho. Bol opatrný, predvídavý, nemal rád riziko, najmä keď ho opatrnosť nič nestála. Neponáhlal sa zísť dole, k poštovej stanici. Radšej si všetko dobre poobzeral.

Pred stanicou nestáli kone ani záprahy, bol tam len jeden krytý koč, zapriahnutý za pár mulov. Na plachte svietil nápis, ktorý Hotsporn nevedel z takej diaľky prečítať. Vo vzduchu nebolo cítiť nebezpečenstvo. A Hotsporn nebezpečenstvo vždy vytušil. Bol profesionál.

Zišiel na breh obrastený kríkmi a vrbinou, rozhodne pohnal koňa do rieky, cvalom prebrodil vodu, čo striekala až powyše sedla. Kačky, člapkajúce sa pri brehu, sa s hlasným kvákaním rozutekali.

Hotsporn posúril koňa, cez rozostavaný plot vcvával na dvor stanice. Teraz už mohol prečítať nápis na plachte krytého koča: *Majster Almavera, Umelecké tetovanie*. Každé slovo nápisu bolo vymalované inou farbou a začínalo sa prehnane veľkým, ozdobne iluminovaným písmenom. A na bočnici voza, powyše pravého predného kolesa, sa vynímal purpurovou farbou namaľovaný nevelký zlomený šíp.

– Dolu z koňa! – ozvalo sa mu za chrbtom. – Na zem, a rezko! Ruky preč od rukoväte!

Obstúpili ho a obklúčili bez najmenšieho šelestu – sprava Asse v čiernej koženej bunde so striebornými nitmi, zľava Falka v zelenej semišovej kazajke a barete s pierkami. Hotsporn si sťahol kapucňu a šatku z tváre.

– Ahá! – Asse sklonil meč. – To ste vy, Hotsporn. Poznal by som vás, ale pomýlil ma ten čierny kôň!

– Ale je tá kobyľka pekná, – pridala sa obdivne Falka a posunula si baret na ucho. – Čierna a ligotavá ako uhlie, ani kúsok svetlejšej srsti. Naozaj pôvabná! Veru krásavica!

– Nuž, taká sa našla za necelých sto florenov, – usmial sa s nadhľadom Hotsporn. – A kde máte Giselhera? Je tam dnu?

Asse kývol hlavou, Falka fascinovane kobylu potľapkala po krku.

– Keď cválala cez vodu, – zdvihla na Hotsporna veľké zelené oči, – bola ako skutočná kelpia! Keby sa vynorila z mora a nie z riečky, neuverila by som, že to nie je skutočná kelpia.

– A videla niekedy slečna Falka ozajstnú kelpiu?

– Na obrázku, – zamračilo sa zrazu dievča. – Škoda rečí. Poďte dnu. Giselher čaká.

Pri okne, cez ktoré sa cedila trocha svetla, stál stôl. Na stole poležala Mistle, opretá o lakte, od pása nadol nahá, iba v čiernych pančuchách. Medzi jej naširoko rozkročenými nohami kľačal chudý dlhovlasý chlapík v tmavosivom chaláte. Nemohol to byť nikto iný ako majster Almavera, umelec v tetovaní, pretože sa akurát venoval vytváraniu farebného obrázka na stehne Mistle.

– Pod bližšie, Hotsporn, – vyzval ho Giselher a odsunul stoličku od ďalšieho stola, pri ktorom sedel s Iskrou, Kayleighom a Reefom. Kayleigh a Reef boli, tak ako Asse, oblečení v čiernej teľacej koži posiatej sponami, nitmi, retiazkami a všakovakými inými striebornými ozdobami. Nejaký remeselník musel na nich dobre zarobiť, pomyslel si Hotsporn. Keď Potkanov premkla chuť vystrojil sa, platili krajčírom, obuvníkom a remenárom naozaj kráľovsky. Pravdaže, nikdy nemali ďaleko ani k tomu, aby z prepadnutej osoby jednoducho strhli odev alebo ozdoby, ak im padli do oka.

– Ako vidím, našiel si našu správu v ruinách starej stanice, – povystieral si kosti Giselher. – Ha, čo to táram, inak by si tu predsa nebol. Uznávam, že si prišiel naozaj rýchlo.

– Lebo má krásnu kobylu, – zapojila sa Falka. – Stavím sa, že je aj čertovsky rýchla!

– Ja som vašu správu našiel. – Hotsporn nespúšťal oči z Giselhera. – A čo je s tou mojou? Dostala sa k tebe?

– Dostala... – odvetil v rozpakoch vodca Potkanov. – Ibaže... Skrátka... Nemali sme vtedy čas. A potom sme si trochu vypili a bolo sa načim z toho vyvetrať. A neskoršie sme museli ísť inou cestou...

Zasratí darebáci, pomyslel si Hotsporn.

– Stručne povedané, úlohu ste nesplnili?

– Nuž, teda... nie. Prepáč, Hotsporn. Nebolo ako... Ale nabudúce, ho, ho! Celkom iste splníme!

– Celkom iste! – potvrdil rozšafne Kayleigh, hoci ho o to nikto nežiadal.

Poondiati, nezodpovední darebáci. Opili sa. A neskoršie museli ísť inou cestou. Zaručene za krajčírmi po frajerské handry.

– Napiješ sa?

– Ďakujem, nie.

– Ale možno by si okoštoval z tohto! – Giselher ukázal na ozdobnú lakovanú dózu. Hotsporn už vedel, prečo sa Potkanom tak čudne lesknú oči, prečo sú ich pohyby také nervózne a rýchle.

– Prvotriedny prach, – ubezpečil ho Giselher. – Nevezmeš si štipku?

– Ďakujem, nie! – Hotsporn sa výrečne pozrel na krvavú škvŕnu a stopu v pilinách, čo sa strácala v komore – jasne prezrádzala, kade odtiahli mŕtvolu. Giselher si ten pohľad všimol.

– Jeden paholok sa tu chcel hrať na hrdinu, – vyprskol. – A tak ho Iskra musela schladiť.

Iskra sa zasmiala. Hneď bolo vidieť, že je rozpálená drogou.

– Tak som ho schladila, až mu krv zabehla, – pochválila sa. – A ostatní hneď skrotli. To sa volá teror!

Bola ako obvykle ovešaná šperkami, diamantovým krúžkom si ozdobila aj nosnú dierku. Nenosila kožu, iba višňový kabátik s brokátovým vyšívaním, natoľko vychýrený, že medzi zlatou mládežou v Thurne sa považoval za posledný módný výkrik. Podobne ako hodvábná šatka na Giselherovej hlave. Hotsporn počul dokonca o dievčatách, ktoré sa strihali „à la Mistle“.

– To sa volá teror, – zopakoval zamyslene pri pohľade na krvavú šmuhu na podlahe. – A majiteľ stanice? Jeho žena? Syn?

– Nie, nie, – zamračil sa Giselher. – Myslíš si, že sme všetkých rozrúbali? Ale kdeže. Len sme ich na chvíľu zatvorili do komory. Teraz je, ako vidíš, stanica naša.

Kayleigh si nahlas prepláchol ústa vínom a vyplul ho na dlážku. Maličkou lyžičkou nabral zo škatuľky omrvinku fisstechu, obozretne ju vysypal na naslinené bruško prsta a vtrel si drogu do ďasien. Podal škatuľku Falke; tá zopakovala rituál a posunula fisstech Reefovi. Nilfgaardčan odmietol, lebo sa práve venoval katalógu farebných tetovaní, a odovzdal škatuľku Iskre. Elfka ju postrčila Giselherovi bez toho, aby si z nej odsypala.

– Teror! – zavrčala, prižmúrila lesknúce sa oči a potiahla nosom. – Stanicu sme ovládli s jeho pomocou! Cisár Emhyr drží takto celý svet, my iba túto budú. Ale princíp je rovnaký!

– Auuuu, dopekla! – skríkla zo stola Mistle. – Dávaj pozor, do čoho picháš! Urob to ešte raz a pichnem ja teba! A to tak, že ťa to celého prevrta!

Potkani – okrem Falky a Giselhera – vybuchli v smiech.

– Keď chceš byť krásna, musíš aj trocha trpieť! – zvolala Iskra.

– Len ju pichaj, majster, pichaj, – dodal Kayleigh. – Medzi nami je celkom odolná!

Falka škaredo zahrešila a hodila doňho pohár. Kayleigh sa uhol. Potkani sa opäť rozrehotali.

– Tak teda, – rozhodol sa Hotsporn ukončiť tú bujarú zábavu, – stanicu máte pod kontrolou. A načo vlastne? Ak teda neberieme do úvahy potešenie z terorizovania.

– My tu, – ozval sa Giselher, zatiaľ čo si vtieral do ďasna ďalšiu dávku fisstechu, – čakáme a striehneme. Keď tu niekto zastane, aby vymenil kone alebo ich nechal odpočinúť, tak ho o všetko oberieme. Je to tu pohodlnejšie než niekde na križných cestách či v húštine pri ceste. Navyše, ako pred chvíľou povedala Iskra, princíp je taký istý.

– Lenže dnes sa nám od svitania dostal do rúk iba tento, – prerušil ho Reef a ukázal na majstra Almaveru, ktorého hlava bola celkom skrytá medzi rozkročenými nohami Mistle. – Bedár – ako každý človek od kumštu –, nebolo ho o čo obrať, a tak využívame aspoň jeho umenie. Len sa pozrite, ako sa vyzná vo svojom fachu.

Obnažil predlaktie a ukázal Hotspornovi tetovanie – nahá žena na obrázku pohybovala zadkom zakaždým, keď stisol päst. Kayleigh sa tiež pochválil – okolo ruky, povyše ostnatého náramku, sa mu ovíjal zelený had s roztvoreným pažerákom a rozdvojeným šarlátovým jazykom.

– Majstrovská záležitosť, – skonštatoval ľahostajne Hotsporn. – Užitočná pri identifikácii mŕtvol. Takže lúpež vám celkom nevyšla, milí Potkani. A navyše by ste mali umelcovi za jeho majstrovské kúsky zaplatiť. Nebolo kedy dať vám na vedomie: už sedem dní, od prvého septembra, je znakom purpurový rozštiepený šíp. Presne taký má namaľovaný na voze.

Reef zahromžil popod nos. Kayleigh sa zasmial. Giselher ľahostajne mávol rukou.

– Čo sa dá robiť. Keď treba, tak mu zaplatíme za ihly a farby. Purpurový šíp hovoríš? Zapamätáme si. Keby dozajtra prišiel ešte niekto s takýmto znakom, neskriví sa mu ani vlások.

– Chystáte sa tu trčať dozajtra? – začudoval sa trochu prehnané Hotsporn. – To nie je múdre, Potkani. Skôr riskantné a nebezpečné!

– Že čo?

– Riskantné a nebezpečné.

Giselher pokrčil plecami, Iskra vyprskla a hlasno sa vysmrkala na už aj tak špinavú podlahu. Reef, Kayleigh a Falka civeli na kupca, ako keby im práve oznámil, že slnko padlo do potoka a treba ho šikovne vyloviť, kým ho neobhryzú hladné raky. Hotsporn pochopil, že práve apeloval na zdravý rozum úplne šialených sopliakov. Že vystríhal pred rizikom a nebezpečenstvom chvastúňov plných šialenej odvahy, ktorým sú takéto pojmy celkom cudzie.

– Máte za päťami prenasledovateľov, Potkani.

– No a čo má byť?

Hotsporn si vzdychol.

Debatu prerušila Mistle, ktorá k nim pristúpila bez toho, aby si vôbec dala námahu natiahnuť na seba odev. Vyrožila si nohu na lavicu a krútiac bokmi predstavila všetkým dielo majstra Al-maveru: jasnočervenú ružu na zelenej stonke s dvoma okvetnými lístkami, vytetovanú na stehne – tesne pri slabine.

– Ha? – podoprela si ruky vbok. Jej náramky, navrstvené až takmer po lakte, sa briliantovo zablykli. – Čo povieť?

– Peknučké! – vyprskol Kayleigh a odhrnul si vlasy z čela. Hotsporn si všimol, že Potkan má náušnice v prepichnutých ušných lalôčikoch. Nebolo pochyb, že onedlho sa takéto náušnice – podobne ako kovovými nitmi vybijaná koža – stanú módou medzi zlatou mládežou v Thurne a v celom Gese.

– Si na rade, Falka, – ozvala sa Mistle. – Čo si dáš vytetovať?

Falka sa jej dotkla stehna, zohla sa a dôkladne si prezrela obrázok. Celkom zblízka. Mistle jej láskyplne postrapatila poplavé vlasy a Falka sa zachichotala. Bez akéhokoľvek zaváhania sa začala vyzliekať.

– Chcem takú istú ružu, – oznámila. – Presne na tom istom mieste ako ty, zlatko.

– Koľko tu máš myši, Vysogota! – Ciri prerušila rozprávanie a dívala sa na podlahu, kde v kruhu svetla lampáša prebiehali doslova myšacie preteky. Podľa tohto si človek vedel predstaviť, čo sa asi deje v tme, mimo svetelného kruhu. – Zišiel by sa ti kocúr. Alebo ešte lepšie dva.

– Hlodavce lezú do chalupy, – odkašlal si pustovník, – lebo sa blíži zima. A kocúra som mal. Niekam sa, potvora, zatúlal, zmizol.

– Určite ho zmárnila líška alebo kuna.

– Ty si toho kocúra nevidela, Ciri. Ak ho niečo zmárnilo, tak iba ak drak. Nič menšie.

– Bol až taký? No škoda. Určite by nedovoliť myšiam loziť mi po posteli.

– Veru, škoda. Ale myslím si, že sa vráti. Mačky sa vždy vracajú.

– Priložím na oheň. Ochladilo sa.

– Veru. Noci sú už čertovsky studené... A pritom nie je ešte ani polovica októbra. Rozprávaj ďalej, Ciri.

Ciri chvíľu nehybne civela do ohňa. Plamene na prihodennom polene ožili, zapraskotali, vrhli na poranenú tvár dievčaťa zlatý odlesk a pohyblivé tieň.

– Rozprávaj.

Majster Almavera pokračoval v tetovaní a Ciri cítila, ako ju slzy štekli v kútikoch očí. Aj keď sa už pred zákrokom zámerne utlmila vínom a bielym práškom, bolesť bola neznesiteľná. Stískala zuby, aby nejakkala. Pochopiteľne, nevydala zo seba ani hláska, predstierala, že ihlu ani neregistruje, že bolesťou pohrda. Usilovala sa zúčastňovať na rozhovore Potkanov s Hotspornom, chlapíkom, ktorý chcel byť považovaný za kupca, no ktorý okrem faktu, že žil z práce obchodníkov, nemal s obchodom nič spoločné.

– Temné mračná sa vám sťahujú nad hlavami, – vykladal Hotsporn a čiernymi očami prechádzal po tvárach Potkanov. – Nie dosť, že na vás poľuje prefekt z Amarilla, že vás hľadajú Varnhagenovci, že barón z Casadei...

– Ten? – zachmúril sa Giselher. – Rozumiem, že prefekt a Varnhagenovci, ale prečo je na nás našťvaný nejaký Casadei?

– Do kože baránka sa vlk zaodieva, – usmial sa Hotsporn, – a prežalostne béka: bééé, bééé, nikto ma nemá rád, nikto mi nerozumie, kde sa ukážem, všade do mňa kamene hádžu, ,heš-heš', kričia, začo to takto, začo sa mi taká krivda deje? Dcéra ba-